

Toni Roca

Perquè era la seqüència irrenunciable —exterior, dia— l'emoció fou possible quan Vivien Leigh, lluny però, de Lawrence Oliver —males/bones llengües diuen que nimfomana vocacional però...— després de tot allò que el vent s'endugué, inicià amb caràcter particular, gairebé privadíssim, cap a unes zones tal vegada obscures, de conseqüències imprevisibles que parlaven d'aquella primavera romana de la senyora Stone, es traduí però també/també es manifestà amb tota la seva cruesa i realisme. Com a testimonis d'un fet indestruïble, Mervyn Le Roy, Ernst Lubisch, Stanley Kubrick, Akira Kurosawa, guest star, Robert Taylor / Eleanor Powell. ¿Primavera de sang amb reminiscències de tenebra? La resposta —sempre hi ha una resposta— mal fou tan angoixosa, metafísica i de forma paral·lela, sensitiva.

Tan mancada de precisió geomètrica. Eren dos quarts de cinc a la ciutat de Los Angeles quan tot això, tota aquesta improbable estadi d'emoció intensa, es pogué recrear a la seva memòria, a la memòria possible de Vivien Leigh amb perfecció irreversible, encara que no sempre, per lògica, vull dir, la perfecció no té perquè ser irreversible. Però...

Aquell dia de forta calor humida —deu anys sense ploure i Gary Cooper inaccessible a la revolució i a la revolta de la rosa— a la ciutat de sagrada de Roma, el silenci, el perfil de les persones, l'ombra i el contrallum terrible, l'escassa presència dels cotxes i altres bicicletes de lloguer, l'actitud d'avorriment i una mica de nostàlgia a la cara visible encara d'un guàrdia urbà que recordava Alberto Sordi però, a la vegada, Nino Manfredi de tota la vida, de tota la mort, l'absència de tota mena d'oratge de tramuntana que alliberàs cossos i ànimes, cors i esperits, la remor quieta del silenci camí de l'horabaixa, post el sol, plorinyava l'infant... Al voltant d'aquest paisatge d'estiu i urbà, Vivien Leigh —alta, prima, de fosca pell, mirada d'ansia, carn tremolosa, sexe impacient, sensualitat que vessava, que rajava incontenible entre un mar atlàntic de passions desfetes comprovava aleshores que la seva flebesa era poc menys que inevitable, que un cos masculí, era això, un cos masculí, amb la sang fresca que

brollava amb permanent sessió contínua sense cap mena d'interrupció probable. Vivien Leigh lenta i òrfena de mots, tancada, amb la mirada perduda obria llavors els braços i s'oferia encesa de carn al jove aquell que seia i bevia cervesa a l'interior de l'snack bar. Primer la besada —kiss me, stupid— calculada i d'estratègia calculada, després la mà, les mans, en direcció a territori enemic endins, l'abraç violent, creador d'un clima prebèl·lic, d'un clima de guerra civil que més endavant entre gemecs i llençols blancs, es transformava, coses de la metamorfosi, ho recordava ara. Ara a la cosmopolita ciutat de Los Angeles, al seu

cor viu i palpitant, neuràlgic... Anotà més endavant al seu particular diari com s'embriga de les olors romanes, de la llarganit sense fronteres a l'habitació de l'hotel amb aquell desconegut, l'endemà de flors, violes i romaní, l'agror que al dia següent provocà el vi italià tan recomanat però també imprevisit a l'hora de seleccionar la copa i l'instant de la copa. El sexe o el moment del sexe. L'orgasme a l'hora de l'orgasme. Evidentment, Los Angeles, no era Roma, i els ciutadans d'una ciutat en res s'assemblaven a l'altre. Això era i no era, quan neixi la primavera ¿La primavera romana de la senyora Stone?, probablement. Probablement. ♦